

Brinnande gemenskap

Telefonen ringer och det är en god vän från Karbenning. Hennes röst är tydlig, klar och varm för hon vill berätta om en upptäckt. Urkraften. Den har uppenbarats för henne mitt i rådande kris och skogsbrand. En annan verklighet i varje fall verklighetsbeskrivning än den som finns på ledningscentralen i Västerås. Nu handlar det om folket som urkraft. Här är det ingen som sitter och väntar på att få en order för att kunna göra något. Nej livet finns i egna händer och nöden är uppfinningarnas moder. Plötsligt är verkligheten en annan. Frågan vem som har den största platteven är inte längre aktuell. Något annat är på väg och det brinner i 600 grader 700 meter bort. Nu är det död eller liv som balanseras och inget annat står på spel - egentligen. Ingen platteve får följa med i flykten.

Polisen gick runt i gårdarna, knackade dörr och gav order om att samtliga hus skulle tömmas på människor och djur. Det var bara att ge sig iväg och reducera livet till en egen tandborste. Så åkte alla med tro på hjälp som fanns där ute på andra sidan askmolnet. Det kom att visa sig att det inte bara var askmoln som reste sig upp ur myllan, det var också godhetens och mänsklighetens hjärta som började pulsera. Okända människor bjöd in nödställda till att bo i säkerhet, hästtransporterna stod i kö, de gamla fick mycket omtanke, människor kom åkande med mat och vatten, kläder och leksaker för att kunna fylla tretton långtradare med grejer. Vad har hänt med oss, vårt land och vår verklighetsuppfattning? Vart tog problemen vägen? Gnäll-Sverige var mitt inne i den elda som förintade allt i sin väg. Något hände med vad?

Alla var inte beredda att lyda polisens order om evakuering och i byn fanns det fyra personer som inte vill lämna sina gårdar. När det andra åkt skicka de fram en av dem till att inspektera läget. Han kom snabb tillbaka och informerade om att elden tagit sig över vägen och var på väg att spridas till byn och det handla om några hundratals meter innan elden var framme.

Alla åkte dit utan ett enda redskap och elden brann utmed fel sida av vägen. Vad skulle de göra? Så kom en liten brandbil som de stoppade och de fick en kubik vatten. Gödseltankar förvandlades till brandbilar och försynen försåg dem med bensindrivna vattenpumpar. Generationer att bondförnuft fick verkligheten att ta en annan riktning och de fyra fick med hjälp av andra stopp på förstörelsen som var väg mot deras by.

Vad var det som räddades? Givetvis ekonomiska värden, men framför allt det som sitter långt in i själen. Ett förvaltarskap som gått från generation till generation i den gemenskap som ärvts.

Sju år efter attentatet 2001 i New York besökte jag Ground Zero och den lilla kyrka som ligger i närheten. Kyrkan förvandlades till basstation för brandmän under räddningsinsatsen. När människorna berättade vad de varit med om så lyste det starkt i deras ögon. Var det sanningen om vår verklighet i djupet? Urkraften – kärleken – det vi vill kalla för Gud som lyste ur deras ögon?

Per-Arne Bengtsson, präst i Svenska kyrkan